

BÜYÜKBABA geleceğini bildiriyor

Büyükbaba yanlarına taşınmadan önce evde sıkı bir tartışma koptu. Schirmer'lerde hep böyle olur. Yeni, alışılmışın dışında olan her şey, mutlaka bütün ayrıntılarıyla ve çoğu zaman yüksek sesle tartışılır. Adamakıllı bir patırtı kopmadan evdeki yaşam normale dönmez.

Schirmer'ler mutfakta akşam yemeği yiyorlardı. Kısa bir süre önce taşındıkları bu eski küçük evde en büyük oda burasıydı.

Laura ve Jakob, anne ve babalarının arasındaki çekişmeyi heyecanla izliyordu. Anne, büyükbabanın yanlarında oturmasından yanaydı.

Babanınsa, sürekli vurguladığı gibi, bazı çekinceleri vardı. "İhtiyar John yetmiş beş yaşında artık," dedi. "Yakında bakıma muhtaç duruma dü-

şebilir. Ayrıca, onun biraz çatlak olduğunu sen de biliyorsun, İrene."

Annenin, "Ne olmuş yani?" diye sorması babayı daha da kızdırdı. İnsanın anne ve babası birbirine girmişse, hele babanın da tepesi atmışsa, en akıllıcası söze hiç karışmamaktır. Laura yine de cesaretini toplayıp, "Ama İhtiyar John annemin babası," dedi.

Jakob hemen ekledi: "Bizim de büyükbabamız!"

"Beni aptal mı sanıyorsunuz!" diye bağırdı babası ve çatalıyla tabağına vurmaya başladı.

Anne, tabak kırılabilir diye uyardı onu.

Baba bunu umursamadı. Vurmaya devam etti ve kaşları öfkeyle çatılmış bir halde, "Siz bu işe karışmayın bakalım," dedi.

"Ama bu onların en doğal hakkı," diye düşüncesini belirten anne yerinden kalktı, tabağı babanın çatalının altından çekip aldı. "Bizim gibi, çocuklar da İhtiyar John'la birlikte yaşayacaklar."

"Öyle tabii," diye homurdandı baba; elindeki çatalı biraz mahcup bir edayla masaya bırakıp, bir kibrit çöpüyle piposunu karıştırmaya koyuldu.

Ortalık yatışmıştı. Hep böyle olurdu. Baba, öfkesi yatışınca gerçekten yumuşak ve sevecen biri olabiliyordu. Ama sinirlenmesi için ufacık bir şey yeterdi her zaman.

Anne tekrar yerine oturup hepsine sordu: "Odasının hazır olduğunu, gelebileceğini yazalım mı ona? Ev almayı planlarken, bize taşınabilirsin diye söz vermiştik."

"Haydi, yazalım!" diye bağırdı Laura.

"Yavaş olun," diye uyardı baba. "Daha eve tam yerleşmedik. Onarılacak, boyanacak, çakılacak bir sürü şey var. Belki İhtiyar John'u rahatsız ederiz."

"Yok canım. O da yardımcı olur," dedi anne. "Hoşuna gider bu."

"Sen bilirsin," dedi baba ve piposundan derin bir nefes çekti. "Ne yazacağız öyleyse?"

"Sevgili İhtiyar John," dedi Laura.

"Orası belli," dedi baba.

"Yoo, hiç de belli değil. Annem, 'sevgili babacığım' diye; bizse, 'sevgili büyükbaba' diye yazabiliriz," dedi Jakob.

Anne güldü. "İşte o zaman, alay ettiğimizi düşünür."

Baba yine sabırsızlandı. "Peki, ne yazacağız?" Ayağa kalktı, mutfak dolabından bir bloknotla kalem aldı. Babanın el yazısı çok güzeldi. Mesleği de bunu gerektiriyordu, çünkü duvar afişleri tasarlayan bir büroda çalışıyordu.

Şöyle yazdı: "Sevgili İhtiyar John." Sonra sağ üst köşeye: "Dempflingen, 2.3.1976" yazdı.

"Hemen gelebilirsin," diye dikte etti Laura.

“Daha henüz yerleşmediği odaya paldır küldür atıyorsun adamı.” Baba başını salladı. “İhtiyar John evimizi bu kadar çabuk hale yola sokacağımızı beklemiyordur eminim.”

“Ona kulübemiz artık hazır, gelebilirsin diye yaz,” dedi Jakob.

Bunların hiçbiri annenin hoşuna gitmedi. “İhtiyar John biraz gariptir,” dedi. “Onu mektupta da yavaş yavaş hazırlamalıyız.”

Aklına bir şey geldiği yüzünden anlaşıyordu. “İhtiyar John nasıl da olmayan bir asansöre binmeye kalkışmıştı, unuttunuz mu?”

Hepsi hatırlayıp güldü.

O sıralarda henüz Stuttgart'ta bir apartmanın dördüncü katında oturuyorlardı. Büyükbaba ilk kez ziyaretlerine geliyordu. Yolculuğu sevmezdi. Yaşadığı Schleswig'ten Stuttgart'a yorucu bir yolculuk yapmıştı. Laura ve Jakob anneleriyle birlikte istasyona onu karşılamaya gitmişlerdi. Trenden indiğinde hemen tanımışlardı onu. İnce uzun boyuydu. Çelimsizdi, sanki düşüverecekmiş gibi duran bir kafası ve çenesinde minik sivri bir sakalı vardı. Ona sarılırken annenin hali çok komikti. Sanki bir elektrik direğine sarılır gibiydi.

Büyükbaba pek konuşmazdı. Bir iki laf, o kadar. Onlar da yanlış anlaşılırdı zaten. Bütün ü'leri i gibi, ö'leri de e gibi söylerdi. Ayrıca her cümlesi

bir “hey”le başlardı. “Hey, Stuttgart da pek eyle ke-ti bir yer değilmiş,” derdi.

Çocuklar ona gülünce büyükbaba kesinlikle kızmazdı. Şöyle derdi: “Hey, ben Brinn'liyim, anneniz de orada doğdu. Orada beyle konuşulur. Başka türlü konuşulmaz. Brinn'in adı gerçekte Brünn'dür. Ama bitin Brünn'lüler Brünn'e Brinn derler.”

Büyükbaba valizini kendisi taşımakta direktmişti. Eve vardıklarında şöyle bir çevresine bakınmış, ışık düğmesine basıp valizini yere bırakmış, bodruma inen kapının önünde beklemeye başlamıştı. “Biraz dinlenmek mi istiyorsun, İhtiyar John?” diye sormuştu anne.

“Hey,” demişti büyükbaba, “beyle daha iyi, siz enden gidin.”

“Sen bilirsin,” demişti anne.

Merdivenden yukarı çıkarlarken, büyükbabanın hemen arkadan geleceğini sanmışlardı. İkinci kata çıktıklarında ondan hâlâ ses yoktu. “Bir bak-sak iyi olur,” demişti anne. “Belki kendini iyi hissetmiyordur.”

Büyükbaba bodrum kapısının önünde kök salmış gibi dikilmeyi sürdürüyor, sabırsız sabırsız ışık düğmesine basıp duruyordu. “Yine geldiniz ha!” demişti. “Hey, galiba sizin asanseriniz bozulmuş.”

“Asansör mü?” demişti anne şaşkınlıkla.

“Hey, elbette, ben burada asanserin eninde durmuyor muyum?”

“Ama İhtiyar John, bu bodrum kapısı.”

“Hey, nasıl olur?” Başını sallamış, kapıyı dik-katlice açmış, merdivenden aşağıya bakmıştı. “Bal gibi olurmuş,” deyip valizini yerden almıştı. “İn-sanlar altı katlı bir binayı asansersiz yapacak ka-dar aptal olabiliyorlarmış demek.”

Bunun üzerine, büyükbaba dahil, hep birlikte gülmeye başlamışlardı –Tıpkı şimdi olduğu gibi. Böylece, ona ne yazacaklarını da buluverdiler.

Sık sık onu düşündüklerini ve ondan söz et-tiklerini.

Herhalde çoğu zaman kendini yalnız hisset-tiğini.

Onunla birlikte oturmayı düşlediklerini.

Evde onun yardımına acilen ihtiyaçları oldu-ğunu.

Bahçeye açılan bir odası olduğunu, hatta özel tuvalet ve duşu bulunduğunu.

Dördünün de, onun gelmesine çok sevinece-ğini.

“Bunların hepsini yaz, Thomas,” dedi anne. “Aynen söyledığımız sırayla.”

“O kadar şeyi aklımda tutamam,” diye yakın-dı baba. Ama hemen yazmaya başladı.

Büyükbabanın yanıt vermesi epey uzun sür-

dü. Baba bile her akşam işten döndüğünde, bü-yükbabanın mektubunu soruyordu önce.

“Keşke bir telefonu olsaydı,” diye yakınıyor-du anne.

Büyükbabanın telefona tahammülü yoktu.

“Yakında yazar.” Baba kendini yatıştırılmaya çalışıyordu.

Beklenen mektup bir ay sonra nihayet geldi. Anne yüksek sesle okudu. Sanki büyükbaba ko-nuşuyordu karşılarında:

“Sevgili çocuklarım ve torunlarım,

Bir davetten daha anlamlı davetiniz için en içten teşekkürler. Bu yüzden size hemen cevap yazamadım. Yaşamımın geri kalanı hakkında bir karar vermem demek bu! Bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyordu. Sözün kısısı, uzuuun uzun düşündüm–”

Laura annesinin okumasını kesti. “Senin de İhti-yar John gibi ‘dişindim’ demen gerekir.”

Anne hoşlanmadı bundan: “Saçmalama, Lau-ra!”

“Sonunda şu karara vardım. Sevgi dolu tek-lifinizi kabul edeceğim. Önce bir deneme ola-rak elbette. Altı aylık bir deneme süresi için,